

zmislju besede, dan počivanja in božje službe. Ko so mi še oče živeli, bilo je seveda vse drugače. Takrat so sedeli možje ob nedeljah skupaj in so se resno pogovarjali o gospodarskih ali sploh javnih zadevah. Mladina se je pošteno zabavala in veselila, je spoštovala stariše in izvrševala svoje dolžnosti, v druge stvari pa se ni vtikala. V tem oziru se je svet popolnoma spremenil in sicer na žalostni način spremenil. Možje hodijo danes v nedeljah obupani in jezni okrog, se iz bogve kakšnih neumnih političnih vzrokov sovražijo in zaničujejo, morajo hoditi po shodih in sejah in tam poslušati rogoviljenje mestne gospode, ki jo kmet ne razume in katere nauki kmetškemu stanu ne prijaajo. In mladina? Kje je njeno čisto, pošteno nedeljsko veselje? Dekleta so v raznih oštarijskih „deviških društvi“ in ostajajo tam v družbi mladih kaplanov pozno v noč, dokler se jim kaj ne zgodi, kar jim je celo življenje v sramoto. Fantje morajo biti istekajo člani „Mladinskega društva“, potem kakšnega „izobraževalnega društva“, nadalje člani „sokolskih“ ali „orlovskih“ društev, morajo si s težko prisluženim očetovim denarjem rdeče srcaje in balkanske čepice kupovati, morajo „teatre špilati“ in po krčmah rogoviliti ter krotati, — morajo vse to storiti, ker to politični duhovniki zahtevajo! Preje so duhovniki mladino svarili pred krčmo, so pridigovali proti pijančevanju in krokanju, — danes pa razpivajo vsakega za „krivoverca“, kdor noče z njimi vred gostilniške politike uganjati. . . . Je res žalostno in jaz starček sem skoraj vesel, da bom kmalu položil svojo trdno glavo v grob. Kajti moje srce žaluje po starih, poštenih duhovnikih, po starih, lepih kmetških časih. . . . Vse, kar se danes v javnosti uči, vse je le politika in vse diha le sovraštvo. Najbolj nas kmete uči, da moramo Nemce sovražiti. Jaz sem živel kot mlad človek mnogo med Nemci in bil sem vedno z njimi zadovoljen. In kar sem prodal od plodov mojega malega posestva, vse sem moral Nemcem prodati. Zakaj bi jih torej sovražil, ako z njimi kupujem, ako mi pošteno moje blago plačujejo? Je res, da od tega gredga sovraštva, ki ga sejejo gotovi ljudje, le posamezni hujskači in politični agenti živijo ter dobiček vlečejo. Mi kmetje pa imamo le škodo od tega sovraštva. To, ljubi moj „Štajerc“, sem imel na srcu in to sem ti hotel enkrat pošteno iz kmetškega peresa sporočiti. Pa tako mislimo vsi stari poštene kmetje, ki nočemo poslušati dražbarjev prvaštva. Pa srečno! Vaš — — — 1.

Iz okolice Ptuj. V resnih časih živimo, pa nekatere prismukane ženske še skrbijo, da se semintja zgodi kaj smešnega. V Štuku pri Ptuj živi dober gospodar Petek. Njegova žena je že 70 let stara. A zdaj na stara leta je pričela brez vsacega pravega vzroka ljubosumna postajati. Zato si je te dni enkrat ovila roke z roženkranci in je šla — v ribnik. No, voda je zdaj premrzla. Zato je bila menda prav zadovoljna, ko so jo nekateri možje še pravočasno iz vode potegnili. Upati je, da bode ljubosumna starka zdaj pametnejša postala. Saj voda je že marsikoga zbrhitla. . . . Domačini.

Od sv. Štefana pri Šmarji. Ko sem bil pred par dnevi v eni gostilni pri sv. Štefanu, sem dobil slučajno v roke tisti lažnivi list, ki se imenuje „Slov. gospodar“. Čital sem v tem umazanem listu neko nesramno laž, da se je naš „Ekspurgermajster“ obesil. To je grda laž in nesramno obrekovanje. Naš g Peter Zakošek, p. d. Plavec, še živi, čeprav se še vedno skriva in si ne upa priti v občinski urad. Naveličal se je sicer bolan biti in špitalske obiskovati, pa rajši doma svoje bike štrigla; v občinsko pisarno se pa ne prikaže, kakor tudi njegov agitator ne. Preljubi „Štajerc“! Ker Ti še imam marsikaj poročati, Te za prihodnje lepo prosim za en mali prostorček v Tvojem cenjenem listu. — Do tedaj Te pa presrečno pozdravljam ter ostajam vedno Tvoj zvesti prijatelj in stari znanec
Rakitovski kovač.

Novice.

Zahvala. Ob priliki mojega ozdravljenja po težki bolezni dobil sem od mnogih znancev, somišljenikov in prijateljev čestitke in izraze poštenega sočutja. Ni mi mogoče vsem posebej

odgovarjati. Zato se tem potom najtopleje zahvaljujem. Moji prijatelji naj bodejo prepričani, da mi grdo, osebno bevskanje nasprotnikov ni in ne bode vzelo poguma za nadaljno politično delo v našem zmislu. Še enkrat hvala vsem! — V Ptuj, novembra 1913. — Karl Linhart, urednik in pisatelj.

Dolgo in hudo zimo se pričakuje letos. To kaže postopanje mravelj, ki so jako pridne in pametne živalice. Mravlje so letos svoje zemeljske kupe skoraj dvakrat tako visoke napravile in so jim dale obliko ravnega, špicastega kegla. To se zgodi le redkokdaj in gozdarji, kmetovalci ter drugi opazovalci nature smatrajo to za značilni pojav, da bode zima dolga in stroga. Saj je znano, da so živali mnogo boljši opazovalci vremena, nego ljudje. Pa jesen kaže tudi še druga znamenja hude, dolge zime.

7 oseb utonilo. Pri Pirni ob Teschnu hotelo se je 7 oseb čez reko peljati. Sredi v reki se začela neka 18letna deklica čoln zibati. Nakrat se je čoln potopil in vsi so padli v vodo. Ker je znal od cele družbe le en mož plavati, oprjeli so se ga vsi drugi. Nastal je grozovit boj za življenje in smrt. Rešitelji so ta boj opazovali. Ali prišli so prepozno. Vseh 7 oseb je utonilo.

Pametni Rus. Neki ruski hlapec v Breme-nu imel je trakuljo. Na priporočbo nekega rojaka privezal je kos špeha na trn, kakor ga imajo za ribe loviti, pritrtil trn na špago in je vse skupaj snedel. Trakulja seveda ni hotela špeha vzeti. Pač pa so morali bedastega hlapca v bolnišnico odpeljati.

Sneženi viharji v Ameriki. Iz Novega Yorka se poroča: V vzhodnih američanskih državah in v pokrajinah ob velikih jezerih divjal je tudi sneženi vihar, ki je na deželi kakor na morju promet hudo motil in mnogo škode napravil. Sneg leži deloma že 10 colov visoko. Oceanski parniki so vsled tega slabega vremena istotako hudo trpeli in so došli z velikimi zamudami v Novi York.

Železniški vlak in parnik sta trčila, seveda v Ameriki. Reka Ohio preplavila je namreč velike pokrajine, tako da je stala proga železnice Louisville-Nashville za en meter pod vodo. Neki jako nizki parnik prišel je tako iz reke na progo. Medtem je pridrdrala lokomotiva, ki je urejena za take povodnji. Strojevodja je žvižgal in žvižgal, pa pomagalo ni nič. Vlak je trčil v parnik. Nesreča se ni zgodila nobena.

Otroka za 20 kopek prodala je neka pijana babnica v Petersburgu na Ruskem. Dobljenih 20 kopek je takoj v žganju zapila.

Iz Spodnje-Štajerskega.

Proti „Štajercu“ prinaša „Slovenski Gospodar“, kateremu je ljudstvo že pred leti dalo ime „Fihpos“, skoraj v vsaki številki celo vrsto neopravičenih in strupenih napadov. Ako se kdo obesi, — je že „Štajerc“ kriv! Ako kdo koga ubije, — je seveda „Štajerc“ kriv! Ako kdo kaj zagospodari, — je „Štajerc“ kriv! . . . To je seveda stara farizejska metoda, na katero se nam ne zdi vredno odgovarjati. Kajti ljudstvo ve prav dobro, kdo je v resnici žalostnih razmer na Spodnjem Štajerskem kriv. Čimbolj klerikalna je pokrajina, temveč ubojev, pijancev, zločincev je tam! To je tako stara resnica, da jo celo poštene duhovniki priznavajo. Slabi nauki in izgledi duhovnikov so pač preje splošne pokvarjenosti krivi, nego časopisje. Kdaj pa je „Štajerc“ učil, da naj kdo ubija ali se obesi? Tiste prodane, hlapčevske šleve v farških uredništvih naj bi raje pred lastnim pragom pometale. Imele bi gotovo dosti opravila!

V klerikalnih listih se repenčijo politični kutarji še vedno, kakor da bi s svojo leta trajajočo obstruktijo v deželnem zboru res bogve kakšne koristi za slovensko ljudstvo dosegli. Oj ti hinavci, kako farizejsko znajo ljudstvu pesek v oči trositi! Tista klavna meščanska šola v Žalcu bode pa bogve kaj napravila. Po našem mnenju ne bode imel nikdo od te šole koristi, k večjem par žalskih narodnjakarjev, ki pa itak na slovenske črnuhe pljujejo. Koliko meščanskega slovenskega prebivalstva pa imamo na Spodnjem Štajerskem? Žalska šola imela bode k večjem ta uspeh, da bode slovenskemu kmetijstvu še več delavnih

moči odtegnila. To je gotovo in za uspeh se slovensko ljudstvo klerikalnim farizejem gotovo ne bode zahvaljevalo. Še bolj smešna stvar z gospodinjso šolo v Sv. Jurju. Ta gospodinjška šola menda ne bode ničesar drugega nego neko novo „Marijino društvo“ pod komodo tega ali onega črnuha. Ne dobre gospodinje pač pa politične agitatorice se bode na tej šoli vzgajale. Sicer pa so klerikalni listi sami priznali, da niti kmetijska šola v sv. Jurju ni pomena, češ da je tam več učiteljev nego učencev in da ravnatelj nič drugega ne dela, nego „Slovenski narod“ širi. Ako se torej niti kmetijske šole, ki je koštala toliko denarja, ne more vzdrževati, potem leži vendar na dlani, da bode ženska taka šola še mnogo slabše izhajala. Tako izgledajo vsi „uspehi slovenskih obstruktivistov, ki so s svojim brezvestnim početjem vsem vsej deželi toliko škode povzročili. Deset let lahko slovenski poslanci deželnem zboru pridno delajo, ne bodejo tisto popravili, kar v zadnjih dveh, treh letih škodovali in zagrešili.

„Straža“ tožena. Državno pravdnistvo izdaja s slovenskimi klerikalnimi listi prav mnogo opraviti. Zdaj se je uvela tudi sodnijska iskalna zoper urednika „Straže“, znanega člana „Svete vojske“ Lavoslava Kemperle, to pa zaradi poseganja v sodno postopanje. Čestitav pravi iz srca!

Klerikalni poslanec Pišek je menda eden najodličnejših „poštenjakov“ te pobožne stranke. Mož ni samo vzor poslanec, marveč tudi vzor gospodar in vzor kmet. . . . To dokazuje njegova tožba, ki jo ima poštenjak Pišek zdaj s svojimi lastnimi svakom. V tej tožbi prišlo so že domdaj tako kričeče lumparije na dan, da bi vsekakor druga stranka Piškega že davno poglala raklo žvižgat. Mi o prvi razpravi nismo poročali, ker hočemo končni izid cele pravde počakati. Tudi krat bomo seveda natanko in izdatno tega klerikalnega poštenjaka volilec predstavili. Čudno se nam pa zdi, da klerikalni listi Piškega zdaj perejo. Le umazanega človeka je treba priti in kadar klerikalni listi koga hvalijo, to je čisto gotovo izraščeni lump pod božjim solcem. Tako bode bržkone tudi v tem slučaju. No, klerikalci res nimajo vzroka, da pri poslancu Piškega. Ne morda zaradi tega, da Pišek ne bi bil umazan; ej, umazanosti je na njem dovolj. Ali slovenski klerikalci imajo zdaj vendar nekaj zistem, po katerem pride pri njih tisti na vodilno mesto, kateri je izvršil kakšno prav veliko lumparijo. Na Kranjskem imajo slovenski klerikalci enega Šušteršiča, katerega imajo dovolj pravi, enega Kreka, ki imenuje svoje nekdanjo ljubico „vlačugo“, in celo zbirceno nekaj moralistov. Na Koroškem imajo pobožnega Brejca, ki zna tako lepe račune delati, imajo Podgorca, prijatelja poštenjaka Weissa, imajo Serajnke in Svatone. Na Štajerskem pa imajo Verstovškega, imajo Benkoviča, imajo revolucijskega junnaka Roškarja, imajo zdaj tudi poštenjaka Piškega. . . . Zakaj bi se torej sramovali? Zakaj bi štrigali Piškega in ga uminili, ko jih vendar sploh ni sram in ko jim vendar nobena umazanost ne škoduje?!

V Slov. Bistrici se vrši dne 24. novembra večji živinski in letni sejem, na katerega so pričakuje mnogo zunanjih živinotrčev.

Pri c. kr. finančnem okrajnem ravnateljstvu v Mariboru se vrši dne 26. novembra 1913 ob 10. uri dopoldne dražba najema vžitnega darila od vina, vinskega in sadnega mošta in mesarstvo leto 1914 (pogojno tudi za 1915 in 1916) v sledečih pobiralnih okrajih: Poljskava, Poljčane, Sv. Lovrenc nad Mariborom, Slivnica, Slov. Bistrica, Slov. Gradec, Celje, Sv. Jurij ob južni želi, Doberna-Vel. Pirešica, Vojnik, Sv. Pavel pri Preboldu, Žalec, Braslovče, Brežice, Sušica, Šoštanj-Velenje, Laško, Konjice, Oplotnica, Vitanje, Rogatec, Slatina Ormož Mihovci. Natančni pogoji izvejo se lahko pri c. kr. finančnem okrajnem ravnateljstvu v Mariboru, pri pristojnih kontrolnih vodstvih in oddelkih finančne straže.

Hrvatski roparji. Pri trgovcu Kopincu v Dobavi pri Brežicah izvršil se je veliki vlom. Vlomilci so udrlj s silo skozi okno v trgovino. V magacinu poleg trgovine spal je neki komec. Ta je slišal tatove in je zbudil lastnika. Trgo-